

[Bernhard Baunsgaard]

alt, fordi de mennesker, der har nemmest ved at klare det hele, får den største skatterabat, og de mennesker, der har sværest ved at klare det, får den mindste skatterabat. Skatterabatten for en stor indtægt er som bekendt ca. 70 pct. nu efter de sidste skatteforhøjelser, og skatterabatten for en almindelig folkepensionist ligger nede på ca. 40 pct. Den forskel kunne vi forholdsvis nemt afskaffe uden at gå til yderligheder mod nogen, og det burde vi hurtigt tage os sammen til at ordne. Men det får folketingset lejlighed til at tage stilling til i dette halvår inden sommer.

Så har hr. Wilhjelms derudover ret i, at der også er den forskel, at de, der har de store indtægter, selv om der var den samme skatterabat for alle, ville have den fordel, at de alligevel havde bedre råd end de små indkomster. Også derfor bør vi se på dem, men de bør sandelig sorteres og ikke afskaffes over en bank alle sammen.

Må jeg lige gentage med hensyn til dette med fradragene, at skatteministeren har fat i noget ganske andet væsentligt, når han taler om renter af privat gæld. Han kommer formentlig i den situation, som alle hans forgængere, at han ikke kan gøre det på den måde, som han har sagt. Derfor er jeg meget skeptisk ved det, og vi kan ikke igen tillade os at spille tiden med, at der skal nedsættes et udvalg til at nå til den konklusion, at man ikke kan gøre det.

Når det er så nødvendigt, er det, fordi bare for nogle få år siden var den beskattede del af de samlede indkomster i Danmark ca. 7 gange så stor som fradragene. Men efter de oplysninger, der er givet af ministeriet for skatter og afgifter, vil her i 1979 den beskattede del af indkomsterne kun være 3-4 gange så stor som de samlede fradrag. Det er klart, at den udvikling kan ikke fortsætte, så har vi snart taget livet af indkomstskatten på en helt anden måde end den, som hr. Glistrup forestiller sig.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 18 – det er dette med løbende at give skattemyndighederne orientering – sagde skatteministeren heroppefra, at han kunne henholde sig til, hvad han havde sagt. Men skatteministeren sagde blot, at man havde jo adgang til, når man bad om oplysning på navn, at få denne oplysning. Det er korrekt, men folketingets flertal skønnede – i dette store flertal var venstre jo sammen med socialdemokrati-

et og også andre – at det ikke var tilstrækkeligt over for de private. Hvordan kan man være sikker på, at det er tilstrækkeligt over for erhvervslivet, når det gælder disse oplysninger om valutatransaktionerne? Jeg vil gerne sige, at jeg falder ikke for dette gamle troldmandstrick, eller hvad det hedder, med, at her er en ting, som folketingset ikke har forstand på, og derfor skal man holde fingrene væk, ellers vil man ødelægge. Hvis der er saglige grunde til, at orienteringen skal ske løbende, vil jeg gerne have dem oplyst, ellers må jeg sige, at jeg synes, der her sker en urimelig forskelsbehandling af alle private skatteydere i dette land.

Hr. Wilhjelms siger, at hans parti sandelig heller ikke har den indstilling, at folk bør i gabestokken, når de kommer til at overtræde landets love. Det var vist omtrent sådan, indstillingen var, og det er jeg da glad for. Men så gjorde hr. Wilhjelms opmærksom på, at når der sker i og for sig ret uskyldige overtrædelser af den sociale bistandslov, så kommer de det, og så vil hr. Wilhjelms også have, det skal ske her.

Nu har hr. Wilhjelms med stor succes, synes jeg, adskillige gange gjort opmærksom på – var det ikke under boligdebatten? – at der var inkonsistens, for at bruge et fornemt ord, i boligministerens argumentation. Der er inkonsistens her. Hvis man er modstander af at sætte folk i gabestokken, fordi de kommer til at overtræde sociallovgivningen, skal vi ikke indføre det på skattelovgivningens område, så skal vi afskaffe det på sociallovgivningens område i stedet for.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, at jeg helt kan tilslutte mig hr. Bernhard Baunsgaards sidste bemærkninger. Jeg synes, det var udmærket sagt.

Det er udelukkende for hr. Glistrups skyld, jeg er gået herop, da hr. Glistrup nu var så ked af det i dag. Ingen forstod hr. Glistrup. Nu vil jeg håbe, at hr. Glistrups kone forstår ham, i dag i al fald. Jeg må sige til hr. Glistrup, at nu forstår jeg ham, når han udlægger det på den måde. Så er vi helt enige. Vi vil da gerne være med til at ændre lovene, hvis det er det, der skal forstås ved ordene at bryde lovene. Det er ganske vist en ny terminologi i lovgivningsarbejdet, at vi, når vi æn-